

196/89

ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

С. Белая

СТАРІ ГРІХОВОДНИКИ

(Старцунни та дівчатка)

трагікомедія на 3 дії

Львів, 1929.

В-ВО „РУСАЛКА“

„Театральна Бібліотека“ В-ва „Р У С А Л К А“

Виходить що місяця, під редакцією Гр. Гануляка.

Річна передплата 10 зол.

Рік вид. VIII.

1929.

Вип. III. (89.)

Як безплатний додаток до вип. „Старі гріхководники“ розсилаєм
серію великодних листівок (6 шт.).

Слід. випуск п. з. „Замотана справа“ вийде з кінцем квітня с. р.

Copyright by „Rusalka“, Leopoldis

Авторські права застережені.

Головні склади:

Для Америки:

Ukrainian Bazaar 2248 Grayling Ave Detroit Mich.
для Канади:

National Book Store, 633 Simpson Str., Fort William, Ont.

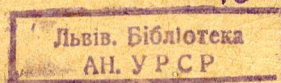
Друкарня Ставропігійського Інституту у Львові.

С. БЕЛАЯ

Старі гріхководники

(Старцуні та дівчатка)

Трагікомедія на 3 дії.

Переклав Ф. ГАЙ-ГАЄВСЬКИЙ.

Л Ї В І В 1929

В-ВО „ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА“

415/2-44/5-664

Д І Є В І О С О Б И:

Бартенев, Микола Василевич, професор, за пятьдесять років, високий, поважний, суворий, зовсім сивий.

Бартенев, Юрій Василевич, його брат. Маленьки, добродушний, безвольний, на два роки молодший за брата. Теж сивенький.

Федір, їх слуга. Похмурий дід, типовий старий слуга.

Маруся Воронцова, 17 років. Гарненька, вертлява. В 1-ий дії гімназистка.

Дарина, 16 років, племянниця Федора, селянська дівчина. Теж на вроду гарненька, довірлива.

ДІЯ І.

„Несподівана ситуація“.

Вітальня в помешканню Бартенєвих. Середні двері до покою Юрія Василевича. Праворуч на другому пляні вхідні. Ліворуч на першому пляні двері до бібліотеки. Попід стіною канапа. Ліворуч п'яніно. На середині кімнати округлий стіл. Мягкі меблі зі смаком росташовані. Ліворуч канапа, маленький столик, на якому жіночі мешти. На канапі жіночий капелюх. В кімнаті безладдя. На канапі лежить Юрій Василевич. Він спить, без сурдута. Заслони на вікнах опущені. Павза.

Юрій (прокидається, позіхає): А-а-а! (Сів). Дивно! (Оглядається навколо). Гм! Чого це я сплю на канапі, а не на ліжку? Тай голова (береться за голову) начеб то того.. трохи за важка.. дуже дивно!.. Бр-р-р!.. І взагалі щось погано! Хиба що по обіді приліг?.. Нічого не второпаю... Фу! Як же погано! (Дзвонить. Входить Федір).

Федір: Слава тобі Господи, прокинулися!

Юрій: А котра зараз година?

Федір: Одинадцята.

Юрій: Ранку чи вечера?

Федір: Ранку.

Юрій: Дивно!.. Гм... дуже дивно! (Павза. Федір підніс до гори заслони на вікнах). Брат уже прокинувся?

Федір: Прокинувся.

Юрій: Кава готова?

Федір: Готова.

Юрій (побачивши на столі жіночі мешти, бере їх до рук і розглядає). Жіночі мешти?.. Дивно... (до Федора). Слухайно Федоре: Цеж чий?

Федір: Мармазеліні.

Юрій: Якої „мармазелі“?

Федір: Вашої! „Якої“?!

Юрій: Дивно!.. Щож це я з собою їх привіз чи що?

Федір: А ви вже так нічого не памятаєте?

Юрій: Ні, я памятаю.. Але ось того... як його... забув, яким чином ці мешти тут опинилися. Дивно!

Федір: Відома річ, як вони опинилися! Ото крутихвістка зняла їх з ніг, тай кинула на стіл, а ви оце в них вино на-

ливали. Шклянок, бачите, вам замало було, так от ви й ну в черевики наливати та пити! І оце на старости років, прости Господи!

Юрій: Стрівай, стрівай..., так виходить, що тут учора була жінщина? Та невжеж я того... як його... привіз сюди когось?

Федір: Вона й зараз тут!

Юрій: Що-о-о? Тут? Де?

Федір: В вашій кімнаті, „де“!

Юрій (сів): Та ти часом тее... не жартуєш?

Федір: Еге, жартуєш! Дуже мені потрібно жартувати!

Юрій: Та хтож вона? Відкіля взялася?

Федір: Ваша наречена.

Юрій: На-ре-че-на?

Федір: Егеж, вона сама. Вчора, начеб то на бахора гвалтували, щоб я йшов розбуркати Миколу Василевича. Заручини справляли, на тому тижні й весілля обіцяли відгуляти.

Юрій: О, Господи! Боже мій!

Федір: Конюха в ночі на телеграфу гоняли, її батькам телеграм надіслали, щоб вони не хвилювалися..., що мовляв їхня дочка в нареченого знаходиться.

Юрій: Боже мій! Одже в неї й батьки є?

Федір: У кожної людини є батьки.

Юрій: Та хтож вона? Відкіляж вона тут узялася?

Федір: А я відкіля знаю, хто вона? З собою привезли.

Юрій: Молоденька?

Федір: Та мабуть років шіснадцять. Алеж така крутихвістка, немов у неї чортяка сидить, прости Господи! По столах скаче, на стільці плигає, через голову перекидається, чисто тобі чортяка, тай годі! І де це вже ви таку відшукали?

Юрій: Що за нісенітниця?.. Хто вона така? Молоденька, кажеш?

Федір: Та он на канапі її капелюшок валяється! (Дає Юрієві Василевичові капелюх). Хибаж стара таку напне? Тай сукня по коліна, а до того ще дві косички теліпаються! Ех, не инакше, якщо якусь школярку в розпусту ввели, тай ще на старости років!

Юрій: А якже саме її кличуть, ти часом не знаєш? не чув?

Федір: Таж відкіля я можу знати? Хибаж розбереш? Курчатком кликали, пупочкою, лялюсенькою...

Юрій: А брат Микола тее... як його... не бачив?

Федір: Покищо йому невідомо, не бачив.

Юрій: Ну, слава Богу, що хоч він не бачив! Ти ось що, Федоре... Я куди небудь сховаюся, а ти її того.. як його... за двері, розумієш?

Федір: Егеж, так вона вам вже й піде! Обіцялиж одружитися, так вона й не піде! На тому тижні весілля...

Юрій: Та як небудь!.. Скажи, що незручно... мовляв... брат... я де неї того... як його..., потім скажи, приїду. Гарненький, мовляв, дарунок привезе.

Федір: Зараз напевно Микола Василевич надійде.

Юрій: А йому, наколи він її побачить, скажи, що це твоя племянниця.

Федір: Моя племянниця, Дарина, в кухні сидить. Він її вже бачив. Та хибаж така знайдиголова схожа до моєї племянниці? Подивилисяб, що вона тут вчора виробляла! Я таких зроду віку не бачив. Правда тобі малпа, так от її й носить по хаті, начеб то гедз її кудись укусив. То на стіл плигне, то перевернеться. Просто тобі — чиста чортяка!

Юрій: А я, значить, в цей час спав?

Федір: Ви? Еге, спали! На всіх чотирьох ногах бігали та гавкали, а вона вас паском стьобала.

Юрій: Дивно! Та з чогож це я?

Федір: Крокодила удавати вам казала. Отож ви, на старости літ і удавали. Годин зо три, не менш, рикали та зубами цокотіли. Останній наймит на такуб гидоту не погодився, а ви поважна людина, пан...

Юрій: Дивно! Дуже дивно! Ніяк не можу собі пригадати як це скоїлося! Пообідав я вчора й пішов з дому...

Федір: Та ви вдома вже чотири дні, як не обідали!

Юрій: Та що тобі Бог дав? Таж я ще брусничний кисіль їв!

Федір: Еге, тільки це було не вчора, а в четвер.

Юрій: Так, так. А сьогодні п'ятниця.

Федір: А сьогодні середа, а не п'ятниця.

Юрій: Та що це в тебе тиждень стрімголов пішов чи що?

Федір: Ні, дяка Богові, тиждень як належить минає, а от у вас у голові щось начеб то стрімголов пішло. Через те ви все й переплутали.

Юрій: Та зачекай но, не заважай! Я сам по собі все пригадаю, як слід. Так, так, безперечно! Вчора по обіді я їв брусничний кисіль...

Федір: Цей кисіль їли не вчора, а на минулому тижні в четвер. Опісля цього ви пішли на прохід, та гуляли рівно п'ять діб. До дому повернулися лише вчора, в вівторок, о 12 годині в ночі, не при собі, тай з мармузелькою. Оце вам і ввесь порядок.

Юрій: П'ять діб? Та деж це я був? (За сценою співає Маруся).

Федір: Он уже й вона прокинулася!

Юрій: Ой, Боже мій. Слухайно, я того... як його... сховаюся до кабінету, а ти її якось того... як його... до дому... будь ласка! (Похапцем на пальцях іде в двері, що праворуч на першому пляні).

Федір (один): Еге! Того.. як його! Ось вона тобі покаже й того й як його! А ото, як приїдуть сюди її батьки, то буде тобі й того й як його! І по заслугі тобі старий гріхонднику! Дівча в унучки йому годиться, а він крокодила перед нею удавати! (Копіює) „Ціпочко“, „курочко“, „лялечко“! Ось чекай, буде тобі „лялечко“

Маруся (за сценою співає): Та-та-ра-та!

Федір: Дивись но, як розспівалася, немов в себе дома! Її і горя мало, що вона в чужому помешканні знаходиться! Ех, твоє щастя, що ти не моя племянниця, а тоб я тобі задер спідничку та, як він каже, того як його, заглянув на те місце, відкіля ноги ростуть. (Показує рухом, що він її побивби. Стукає в двері).

Маруся (за сценою): А-у-у-у!

Федір (гнівно): Вставайте! Та не галасуйте, не в лісі ж знаходитесь!

Маруся (за сценою): А хто це так розмовляє? (Просуває через двері голову). Хто це?

Федір: Я.

Маруся: А крокодильок де?

Федір: Жадного тут для вас нема крокодила! Тут не звіринець, а поважний дім панів Бартеєвих.

Маруся: Ага! А ви тут що уявляєте?

Федір: А я їхній слуга.

Маруся: Ага! Так ось, надішліть до мене покоївку, це поперше, а подруге, докладіть своєму шановному панові крокодилкові Бартеєву, що Маруся прокинулася і хоче какао. А покоївку, як мога, скорше!

Федір: Жадних в нас покоївок не має. Ми не тримаємо покоївок.

Маруся: Як не має? А хтож мені допоможе одягнутися?

Федір: Самі одягнетесь.

Маруся: Та я сама не вмію одягатися. Тоді підіть і перекажіть крокодилкові, щоб він сам прийшов і одягнув мені панчохи. Я не вмію й сама не можу. Так і перекажіть. Поки мене не одягнуть, то я не піднесусь з ліжка. Та щоб він хутко обертався, а то я їсти хочу! (Зачиняє двері, чути, як вона плигнула на ліжку). Ух! Та-ратам!

Федір: Ось прошу, будь ласка! (Іде до дверей, що ведуть до кабінету й стукає в них).

Юрій (просуваючи голову): Пішла вже?

Федір: Нікуди не пішла! Вона вас кличе, щоб ви її йшли одягати. Оце вам і „лялечко“, — тепер і пеленайте її на старости років.

Юрій: Мене не має в дома, розумієш? Скажи, що я того... як його... счез!

Федір: Не встану, каже, аж поки мене не одягнуть і не взують.

Юрій: Так одягни її, будь ласка, сам одягни її.

Федір: Шо-о? Ні, це вже ви, пане, пробачте! Щоб я став жінці одягати панчохи? Та я рідній своїй жінці ніколи не одягав, а тут якийсь вертихвісті! Та я ліпше під собі гегь, ніж таку образу сам собі заподію.

Юрій: І які ти дурниці верзеш! Яка в цьому образа? Ну, то поклич когось, щоб її одягнув. У тебе здається є племянниця, накажи їй... та тільки, як мога скорше. (Федір пішов). От нісенітниця скоїлась! Так, неприємна пригода! А все горілка, горілка! І де це я цю дівчину підчепив? (Підійшов до середніх дверей й дивиться в дірку від ключа). А! Та це Маруся Воронцова! Ах, ти чортенятко! Он воно хто... перекидається через голову! Ах ти малпочко!.. Га-га-га, та яка гарненька! (Підплигуючи), Ух, ти лялечко, го-го-го! (Підплиує. Входить Федір, а за ним Дарина).

Дарина (в селянському вбранні, з тонесенькою косичкою. Уклонюється. До Бартенева): Доброго здоровля, пане!

Юрій (засоромившись, відскочив від дверей): А, це твоя племянниця? Доброго здоровля, доброго здоровля! Ти... того... як його... трохи тихше! (На вшпиньках пішов до кабінету).

Дарина: Дядечку, чого це він присідав? Чого це він у ту дірочку заглядав?

Федір: Заглядав, то й заглядав, не твоє діло! Іди но сюди в ці двері, там панночці панчохи одягни й все инше, що слід.

Дарина: Панночка малесенька? Дитинка, чи що?

Федір: Якатам у дідька дитинка! Дубина, з тебе росту.

Дарина: Дивись но, і досі ще не навчилася сама одягатися?

Федір: Одна розбещеність та тільки! Нема кому шкіру дерти! Ну, іди! (Відчиняє дрери).

Маруся (за сценою): Хто там?

Федір: Покоївку привів. (Вштовхує Дарину в двері).

Маруся (співаючи): Чу-де-сно! Чу-де-сно! (Федір іде до кабінету, відчинив двері).

Юрій: Ну, що? Як?

Федір: Одягається. Вийде, певно каву попросить.

Юрій: А може й так піде? Ну, а в крайньому разі прийдеться дати.

Микола Василевич (за сценою): Ти вже прокинувся?

Федір: Микола Василевич ідуть.

Юрій: До чорта! Не пускай його сюди! (Входить Микола Василевич).

Микола: Ти вже, Юрку, встав?

Юрій: Так... ще не зовсім. (Федір перейшов до середніх дверей і спустив портієру).

Микола (сів): Де це ти, Юрку, чотири дні вештався? Певно влучив на дачу до сестри Ганни?

Юрій: Так... влучив... знаєш, того... як його..., влучив на дачу, на дачу.

Микола: (намагається його оглянути). Щось ти маєш поганий вигляд! Певно слабкий, чи що!

Юрій: Так... слабкий... Голова... того... як його... власно, ні, не голова, а так щось зимно..

Маруся (за сценою, співає): Ка-по-ту не ма-є! Ка-по-ту не ма-є! Що ме-ні ро-би-ти? Що ме-ні ро-бити?

Федір (голосно кахикає, щоб заглушити цей спів). Ка-хи... кахи...

Юрій (теж починає співати): Та-та-та!

Микола: Це ти, Юрку, співаєш?

Юрій: Так... того... як його... співаю..

Маруся (продовжуючи співати): О-дяг-не-мо кро-ко-ди-льо-ву со роч-ку! Кро-ко-ди-льо ву со-роч-ку! (Федір ще голосніше кахикає. Микола Василевич прислухується). О-дяг-не-мо пан-тоф-лі теж кро-ко-ди-ля-чі.

Микола: Чекай но Федоре, тихше! Чого це ти розбухився? Начеб то хтось співає! Жіночий голос!

Федір: Це... грамофон у сусідів галасує!

Маруся (продовжує співати): Го-то во! Відчиняй двері, зараз урочистий вихід! (Двері відчиняються й вона виходить на сцену в коротенькій сукні й мужеській сорочці поверх сукні. На ног-х мужеські пантофлі. Вигляд сміху гідний! (Співає) Ось і я, кро-ко-диль-цю з добрим... ранком.. (Говорить): Матінко моя, та тут аж цілих три крокодили! (Павза. Микола Василевич здивовано дивиться на неї. Федір та Юрій Василевич засоромлені. Павза.) Милі дідусики, чого це ви начеб задубіли? Ха-ха-ха! Які кумедні, зовсім деревляні!

Микола: Пробачте, дозвольте довідатися, хто ви така?

Маруся: Я? Я наречена ось цього дідуся. (Показує на Юрія Василевича).

Юрій: О, Господи, Боже мій! Зарізала!

Маруся: Крокодилчику, чого ж ти це дійсно стоїш мов приголомшений? Познайом мене! Це певно твій брат? Дозвольте представитися. Маруся Воронцівна. (Присідає.) Ми вчора хотіли були вас запросити на заручини, та ви вже спали.

Микола: Юрку, в чім справа? Що це має значити?

Юрій: Це... того... як його... жарт... Марусечка Воронцівна, моя гарна знайома..., я й батьків її знаю... вона дуже мила дівчинка. Я вчора був у них на дачі... повіз Марусю до театру.. скінчилося пізно, дощ був великий... їхати на дачу було дуже далеко, — я й запропонував їй переночувати в нас. Щож тут особливого?

Маруся: Та що ти, крокодилчику, брешеш? Який там дощ, коли вчора ніч була місячна, ясна, одна розкіш! Та й в жадному театрі ми не були. Ти був у нас на дачі, три дні

тому приїхав.... Вчора ви пили вино, потім ми з тобою пішли на темну доріжку гуляти...

Юрій: Гм... гм... гм...

Маруся: Там ти вигадав, що ти Іван-царевич, а я жар-пташка, і ти мовляв, мене вкрадеш. Ми з тобою полізли через паркан, ти зачепився та й впав у рівчак, у буряни. Пам'ятаєш? Ха-ха-ха!

Юрій: О Господи!

Маруся: Я ще була змушена кликати візника, щоб він тебе з бадюри витягнув. Опісля ми поїхали лодкуватись й ти освідчився. Я погодилася й ми приїхали сюди відправити за-ручини. Ти зараз же надіслав татусеві телеграм, щоб вони не турбувалися й також їхали сюди, бо я знаходжуся в на-реченого. Вони певно сьогодні приїдуть, бо вчора було вже запізно. Навіть визначив ти речинець весілля. Оце й все!

Микола: Весілля? Пробачте, добродійко, але я не розу-мію, яка може бути тут балачка про весілля. Дівчина дозво-ляє собі ночувати в помешканні стороннього мушчини, без-соромно ходити, Господь його знає, в якому вбранні! Вибачте, на таких не женяться!

Маруся: Чого це? По перше дозвольте вам завважити, що я вже не дівчина, так би мовити напівдівчина, наколи я маю нареченого, а подруге чогож це я не можу в ночі бути в помешканні свого нареченого? Отак ще за царя Гороха гадали та вважали, — що це не можна та не пристойно, а тепер на це ніхто й не звертає уваги. Наколи є наречений, дурниці, усе можна! Ось я від сьогоднішнього дня на стало тут оселюся. Тут мені більш до вподоби ніж дома. А що до того, що ми не одружені, так це дурниці, — на слідуючому тижні поберемося. Чи правду я кажу, крокодилецю, чи ні?

Юрій: Нічого не знаю, не розумію!

Маруся: (не звертаючи уваги на його слова, продовжує торохкотіти). Тут мені дуже подобається. А що ви кажете відносно мого одягу, так я невинна. Капотика мого тут не має, щож я одягну? А до того ви всі старенькі, чогож мені соромитися? Ось я навіть одягнула шльопанці... цього крокодила., свої десь учора загубила...

Микола: Все це надзвичайно чудесно, добродійко, але я всеж таки вам раджу краще забратися до дому й пошу-кати собі нареченого більш для вас відповідного. Юрій Ва-силевич не може з вами одружитися.

Маруся: Чого?

Микола: Того, що.. він за старий для вас.

Юрій (бадьорючись): Гм... гм...

Маруся: Знаєте що, це вже моя справа а не ваша! Аджеж не ви віддаєтесь за нього, а я. Для мене він гарний. Я стареньких більш люблю ніж молодих.

Юрій: Ах, ти розумнице!

Маруся: Ой-ой-ой! Скільки їх в мене тепер буде! (Рахує на пальцях) Тато раз, старенький дідусь — два, старенький чоловік — три, старенький, ви — чотири, та ось ще цей показує на Федора) п'ятий! Пять дідусів от роскіш! І всі сивенькі! Усю кімнату оздоблю дідусями! А наколи ви мені остогиднете, я візьму тай перефарбую всіх вас на чорнявих! Ха-ха-ха!

Микола: Замість того, щоб сміятися, виб краще подумали про те, що ви скажете вашим батькам, коли вони знайдуть вас тут у помешканні муштини.

Маруся: Я скажу: дорогі батьки, благословіть без жадних балачок, і мамуся зараз же запрацює обома руками. (Удає, як мати благословлятиме.)

Микола: Ось вам наша молодь! Юрку, я бачу, що ти через свою легковажність ускочив у дуже неприємну пригоду. Раджу тобі, як мога скорше, це ліквідувати. Переконай цю панночку, щоб негайно забралась до дому, інакше їй бути не може. Чуєш? Я сподіваюся, що ти, Юрку, це зрозумів! (Пішов.)

Федір: (кликає) Дарко! (Відчинив середні двері). А це що таке? (Витягає відтіля на сцену Дарину, яка теж поверх убрання одягнула мужеську сорочку.)

Маруся: Яка роскіш!

Федір: І ти тудиж? Ах ти малпо! Та я тобі зараз усе волосся висмикаю! Геть мені на кухню, поганко! (Схопив її за косичку й веде до дверей.)

Маруся: Ой, він їй відірве косичку!

Федір: Так їй і треба! (Пішов.)

Маруся: Який лихий дідуган! Тай твій брат, теж, ого, який колючий! Та це дурниці, я його хутко привчу до своїх рук! (Підходить до Юрія Василевича). Тільки ти, мій милесенький крокодильчику, єдиний, добренький, чи так? (Обіймає й цілує).

Юрій: О, Господи! . Марусечко, а можеб ти дійсно того... як його... до дому пішлаб?

Маруся: Ні, крокодильчику мій, не потрібно до дому. Тут мені куди ліпше. У нас тісно, не привітливо. Тай тобі зі мною буде веселіш. Я цілісенький день тебе розважатиму і співатиму, танцюватиму, пеститиму. Ось так... (Сідає до нього на коліна). Обійму, гладитиму борідку твою, волосячко сивеньке пригладжу...

Юрій: Ах ти котинятко моє, миленьке!

Маруся: Поцілую ось так, міцно, міцно!

Юрій: Ах ти пупочко, курочко, гарнесеньке чортенятко!

Маруся: А який хосен з цього, що ти все один та один? Ну, поміркуй, як це сумно! Прийдеш до своєї хати — порожно, тихо непривітливо! А тепер у тебе буде гарнесенька жіночка. Забажаєш на проходку, вона схопить тебе ось так

по підруку... (В цей час війшов Микола Василевич і зупинився на дверях). І все цвіринькатиме, як горобчик, та так привітливо, ласкаво: чи-рик, чирик! Чи-рик, чирик! (Юрій Василевич від задоволення заплющив очі). Захочеш трошки відпочити по обіді, вона тобі зараз же принесе подушку, зачинить оченятка, ось так... (Зачиняє йому очі). Поцілує спочатку одне очко, потім друге,... скаже, спи, спи, мій крокодильчику милесенький! А-а а-а! Бай, бай, бай! Хай тобі присниться рай! (Микола Василевич зітхає).

Юрій: Лялечко ти моя дорога! Як мені гарно, як хороше з тобою буде!

Маруся: Весілля можна хутко відбутися...

Юрій: Скорше, як мога скорше! Ось тільки брат! Не розуміє він! А як же гарно,... як ось така лялечка обійме!

Маруся: Та ось так поцілує! (Цілує його).

Юрій: Ух, завтра, завтраж весілля! (Маруся знову його цілує. Микола Василевич голосно зітхає й відходить).

З А В І С А

ДІЯ II.

„Дідусі пустують“.

Вітальня Миколи Василевича. Дуже гарно умебльована. Середні двері входні, ліворуч двері на гору до Юрія Василевича, праворуч до кухні. На сцені **Дарина** та **Микола Василевич**. Дарина в тому ж самому вбранні, що в I. дії, з косичкою. На ногах нові черевики з гальошами, видно щойно куплені.

Микола (до Дарини): Ну, скажиж мені що небудь!

Дарина: Та я не знаю, що сказати.

Микола: Ну... щонебудь таке ласкаве!

Дарина (затулюючи руками обличчя): Мені соромно.

Микола: Ах ти дурнесенька! Соромно... а що, як тобі балися черевики?

Дарина: Подобаються.

Микола: А суконку купити?

Дарина (спустивши до долу очі): Хіба я знаю.

Микола: Як же це ти не знаєш? Одже скажи, якуб ти хотіла мати сукню?

Дарина: Блакитну.

Микола: Чудесно! Я тобі куплю гарнесеньку сукню, але ти повинна мене за це поцілувати. Чуєш?

Дарина: Чую.

Микола: Ну же цілуй! Та нубо скорше!

Дарина (знову затулюючи обличчя рукою): Мені соромно

Микола: Ось бачиш яка ти, все тобі соромно! Ах ти дикуночко! Іди но, сюди, сідай но ось тут! (усаджує її). Ти, маленесеньке курчатко, поросятко селянське!

Дарина: Г-ги...ні!

Микола: Так, так! Ну бо поцвірінькай, як горобенятко, так ласкаво, ласкаво..., чи-рик! чи рик! чи-рик!

Дарина: Г-г...г-ги..

Микола: Чого це ти?

Дарина: Дивний вже ви дуже!

Микола: Хто? Я дивний?

Дарина: Так.... г-ги....

Микола: Ти — дурнесенька дівчинка, цілковито ще дурненька! Ти мусиш бути зі мною привітлива. Не соромитися мене. Чого тобі мене соромитися? А ось ти мене соромишся поцілувати. Обійми ось так... (Бере її руки й ними обіймає свою шию). Тай поцілуй! (Цілує її). Тай балакати навчись ніжно, ласкаво. Клич мене: милесенький крокодильчику А проте, не треба крокодильчиком. Ліпше якось инакше клич. Ну, як же ти мене кликатимеш?

Дарина: Я не знаю.

Микола: А ти вигайдай!

Дарина: Ось як...

Микола: Саме?

Дарина: Гаврилко!

Микола: Це щож таке за Гаврилко?

Дарина: Це в нас на селі є такий пастух, такий самий, як ви... довгий. Ось ми його й дрючимо:, Гаврило-довге дурило“.

Микола: Ні, це недотепно! До чого тут пастух Гаврило? Ні, ти вигайдай якусь таку ніжну назву.

Дарина: Я більш не знаю.

Микола: Як же це так, що ти не знаєш? Аджеж твоя матуся якось твого батька ніжно кличе? Ти коли небудь чула?

Дарина: Чула.

Микола: Як саме вона його кличе?

Дарина: Дишлем кличе.... кривоногий дідько... чортова потороча...

Микола: Гм... ну це не так вопо й ніжно!

Дарина: Більш ніяк не кличе.

Микола: Ти от повчись у Марусі.

Дарина: Це, що на горі там мешкає? (Показує)

Микола: Так. Подивись, яка вона ласкава, граціозна, як котенятко. Ото й ти мусиш бути такою. Тоді я тебе буду дуже кохати. Чуєш? Будеш такою?

Дарина: Буду.

Микола: Ну от і гаразд, от і добре. От і розумниця! За це я тобі купуватиму красиві сукні, цукорки. Ну, а тепер давай свою кирпочку, я тебе поцілую тай піду до університету!

(Цілує її. Вона знову засоромилась). Знову соромно? Ох, ти дикуночко! Соромно, так?

Дарина: Так, соромно.

Микола: Дурниці! Звикнеш! (Пішов).

Дарина (на одинці). (Поставила на стілець ногу й розглядає черевики. Зняла гальоши, обтерла їх спідничкою й знову одягла. Любується). А як же вони добре виблискують!... Обіцяв блакитну сукню.... Шити віддам неодмінно кравчині. І щоб обов'язково пошила з білою обшивкою тай гудзиками з камінчиками, щоб блищали. (Павза). А як батько, провожаючи, наказував! „Дивись, каже, Даринко, гави не лови, а дивись, а той не вгледить, як зведуть з пуття та пустять на глум людей“ Одже він, наш пан і справді мене звів з пуття. Ось, як повернеться дядько Федір, та довідається про все, та як напише батькові на село листа, та як він приїде, та як закричить: ти щож це, скаже, поганько, так он, як ти себе берегла? Та як схопить мене за косу, та як почне тягати, та що сили лупцювати... (Голосить). Ой, пропала ж тоді моя голівонька! У нього ж кулаки тяжкі та великі! А до того ще й лихий, прелихий, до смерті мене забє! І ніхто не оборонить! Щож я наробила! Сама ж себе занапастила! (Входить **Маруся** з дверей, що ліворуч, і зупиняється на дверях. Олягнута дуже гарно)

Маруся: Чого це ти, Дарино, плачеш?

Дарина: Ой, я нещасна, нещасна! Що я тільки накоїла!

Маруся: Та що таке ти накоїла? Розбила що небудь, чи що?

Дарина: Ні-і-і! (Ревє).

Маруся: Так щож саме? Чого ревеш?

Дарина: Одузив, він мене, дурну, одузив!

Маруся: Та хтож тебе одузив?

Дарина: Пан! Микола Василевич!

Маруся: А-а-а! Це братчик крокодиля? А що саме? Як це він тебе одузив?

Дарина: А так! Ласкаві слова все казав, та цукорками частував, а я дурна й повірила....

Маруся: Ага! Розумію!... Значить ти була дівчина, а тепер....

Дарина: А тепер ні дівчина ні заміжня, а нещасна, я нещасна!

Маруся: От тобі й тихоня довгонога! На мого крокодиля все дирчить, а сам бач який! Гаразд! Чекай но, чого ти так ревеш?

Дарина: Батька боюся, битиме!

Маруся: Ото дурна! Хибаж дорослих дівчат бють? А до того ж хиба ж Микола Василевич дозволить тебе бити? Аджеж він тебе напевно кохає. Чи так? Ну, оповідай мені, чи робить він тобі подарунки? Мій крокодилко мені ось вчора діамантові сережки купив! Бачиш? (Показує).

Дарина (перестає плакати. Гордо і радісно). А мені ось черевички з гальошами купив. (Показує ногу). Та ще й блискитну сукню обіцяв купити, вовняну!

Маруся: От бачиш, а ти ревеш! Скажи йому, щоб він тобі зверхне убрання на футрі, ось як у мене, купив.

Дарина: Мені теж кортить дуже мати такі ж сережки.

Маруся: І сережки купить. У нього грошей сила. Аджеж він значно багатіш, ніж мій крокодиль.

Дарина: Цебто, ніж ваш чоловік, так?

Маруся: Еге. Мій крокодиль п'яниця, він вже встиг майже половину своїх достатків пропити. А цей і не п'є й не гуляє. У нього всі гроши цілісенькі. Бачиш! А ти, дурепо, ревеш! Ет ти!

Дарина: Тепер мене на селі либонь ніхто й заміж не візьме.

Маруся: Та ти сказалася, чи що? До чого тут село? Микола Василевич з тобою одружиться. Він повинен це зробити.

Дарина: Та що ви, Бог з вами! Він же пан! Ніколи він не одружиться зі мною, репяною мужичкою! Хиба я, селянка, йому до пари? Яж і розмовляти по панськи не вмію.

Маруся: Дурниці! Навчишся! Я тебе всьому навчу! (З повагою) Ти тільки мене слухайся! Найперше ти повинна... (Хутко зіскакує на канапу й сідає)

Дарина: Г-ги!

Маруся: Чого ти?

Дарина: Дуже це ви якось вміло плигаєте!

Маруся (забула вже про свою промову): А ну, плигни ти! (Дарина дуже незграбно лізе на стіл). Та й якаж ти незграбна, — якось на четвереньках лізеш! Ти ось так: плиг! (Знову осілася на столі).

Дарина: Еге! Я так не вмію!

Маруся: Треба вчитись. А танцювати ти вмієш?

Дарина: Ні-і-і...

Маруся: Я тебе й танцювати навчу! І зачіску робити. А то дивись, що це в тебе за косичка теліпається? Корсетку цю теж до біса. Тобі потрібна модна сукня. На ноги гарненькі туфельки. Бачиш, які в мене.. (Показує ноги, підносячи суконку).

Дарина: Ах, які гарненькі!

Маруся: В них і танцювати легко. Дивись: — Тра-ля-ля! Тра-ля-ля! (Танцює модерний танок). Стривай но, в мене є капотик, я його, коли ще була незаміжня, носила. Я його тобі подарую, а ти зараз же його й одягни! (Побігла на гору).

Дарина (на одинці. Намагається танцювати): Тра-ля-ля! Тра-ля-ля! (Танцює дуже незграбно. Входить Маруся. Дарина продовжує танцювати).

Маруся (сміється): Ой, як же ти смішно скачеш! Немов коза або теля!

Дарина (Засоромившись): Це я так собі... я не вмію.

Маруся: Це дурниці, я тебе навчу.

Дарина: Та ось мені й пан казав, щоб я з вас вчилася.

Маруся: Чого це ти його паном кличеш?

Дарина: А як жеж? Наймити завжди так хазяїв кличуть.

Маруся: Дурепо! Та якаж ти тепер наймичка? Ти тепер його позашлюбна дружина. Зрозуміла? Ви з ним одружились по закордонному, розумієш? Одже тепер не ти його, а він тебе мусить обслуговувати. Примуси його, щоб він тобі пантофлі одягав каву, коли ти ще в ліжку, подавав, ручки цілував. А як тільки що не так, — грюкни на нього ногою, нагримай гарненько, инколи можеш навіть і пантофлем ляпаса дати чи подряпати, як слід. Ось як я свого крокодилку. Як тільки що не на моє, як я хочу, зараз же пантофлем ляп! ляп, ляп! Через те він у мене такий слухняний, так і котиться, як мячик! (Дарина стоїть з відчиненим ротом і слухає). Ти не повинна від сьогодні більш жити в кухні. Тепер у тебе мусить бути свій будуар. Чекайно, я оповім про все це крокодилкови й він мусить усе залагодити. Навчишся танцювати, будемо разом з тобою їздити на балі. Ти теж гарненька, — одже за нами буде дуже багато хлопців упадати. Навчимося своїм дідуганам ріжки наставляти...

Дарина: Які ріжки?

Маруся (показує): Ось такі.

Дарина: А якже їх треба наставляти?

Маруся: Навчимося як. Я теж поки що не вмію. Ось я в мами поспитаю, вона напевно знає, як.

Юрій (за сценою): Марусечко, де ти?

Маруся: О, вже сюди суне мій крокодилюк. Ось що. На, бери цей капотик і одягни його, а я поки що оповім йому про все. (Дарина пішла на кухню. Входить Юрій з дверей, що ліворуч).

Юрій: З ким це ти, Марусечко, тут торохкотіла?

Маруся: З Дариною. А знаєш, крокодилку, новину? Адже твій жирафа...

Юрій: Марусе! Що за вирази! Тиж уже тепер заміжня!

Маруся: Та зачекай но, не заважай, будь ласка! Так одже розумієш, він скрутився з Дариною.

Юрій: Хто? Микола?

Маруся: Так, так. Я прийшла сюди, а вона реве, що її пан з пуття звів, та що вона тепер батька боїться, битиме. Слухайно, він повинен, як мога скорше, з нею одружитися!

Юрій: Марусечко! Та ти збожеволіла! Він поважний професор і раптом жениться на селянській дівчині, на наймичці!

Маруся: Що тут такого особливого? А як з пуття звести та ославити цю селянську дівчину, так можна? Е, ні голубчики! Цього не буде! За свій жіночий стан я стану в оборону! Нехай тільки він спробує не одружитися... так я тобі тоді очі з лоба видеру.

Юрій: На Бога! Марусечко, та яж тут чим завинився? Аджеж я...

Маруся: А ось тим!.. Вона дурна, так я її захистю. Бач які пруткі, мухомори старі!

Юрій: Марусечко! Тиж заміжня!

Маруся: Ну й зяміжня, так що з того? Ви гадали, що можна дівчину ославити, та й на бік? Ні, мої милесенькі, мотузок на шийку, тай прошу до церкви! Одже ти, крокодилку, повинен йому сказати, щоб він без жадних балачок, — як мого скорше, одружився з Дариною. А то їй дійсно може перепастися від батька. Не сьогодні, завтра, повернеться з села Федір і може про все довідатися.

Юрій: Та якеж я маю право втручатися? Марусечко, ти подумай!..

Маруся: А він тоді мав право втручатися та до дому мене гнати, щоб я собі иншого нареченого шукала? Памятаєш, що він тобі співав? Що ти й старий і що ти мені в дідусі годишся! А сам тепер що? Дарині лише 17 років, а йому 50 з гаком! О, я йому тепер покажу!

Юрій: Марусечко, голубонько, не встривай ти в це! Хай вони собі самі доходять до порозуміння, як хочуть. Що тебе обходить?

Маруся: Як це так, що мене обходить? Та мені сумно, ти розумієш? Я увесь час на самоті, в мене немає подруги. З колишніми ти мені не дозволяєш водитися, мовляв, вони всі зіпсуті дівчата. Ну от нехай хоч Дарина буде мені подругою. Вона не зіпсута, тиха, я її вчитиму, ось мені не буде так сумно. А то, я тобі крокодилку поважно кажу, я або від тебе з нудьги втечу, або щодня тебе битиму, бо мені дуже й дуже сумно.

Юрій: Ах, Марусечко, та яж увесь час з тобою!

Маруся: Цього замало! Я хочу мати подруг. У всіх є подруги, а в мене не має. (Дзвінок). Ага, це певно наш лицар зявився!

Юрій: Марусечко, благаю тебе, притримай, будь ласка, хоч поки що свій язичок!

Маруся: Мовчи крокодилку! Нє твоє діло мене вчити!

Юрій: О, Господи! (Входить Микола Василевич).

Микола: А, доброго ранку! (Цілує в Марусі руку). Усе щебечете? Як горобчики? Чи-рик! Чи-рик! Ех, щасливий ти, брате!

Маруся: А ви?

Микола: Щож я? Я лише люблю на його щастя та заздрю.

Маруся: А що вам заважає бути щасливим? Скорше женіться. Наречена є.

Юрій: Марусечко!

Микола: Наречена? Яка наречена?

Маруся: Та ось Дарина.

Микола: Дарина? Ха-ха-ха! Жартівниця ви!

Маруся: Чого? Чогож ви не можете з нею одружитися?

Микола: Проста дівчина!

Маруся: Так щож з того? Міцніш кохатиме! Велике лихо, що вона з села! За те, яка вона гарненька, немов польовий квіточок! Ні, ви обов'язково мусите з нею одружитися! Крокодилку, а ти чого мовчиш, начеб то води до рота набрав? Хочеш, щоб я від тебе втікла?

Юрій: Я... та щож... я того... як його... та й справді Миколочко, чогоб тобі не того... як його... дійсно не одружитися з Дариною... вона квіточка... так... квіточок дикий... поміркую Миколочко....

Микола: Та дозвольте панство, з якого дива ви раптом вигадали мене женити? Я й на думці не мав та й не збираюся.

Маруся: Ну, тепер довго думати не має часу! Ось може незабаром повернеться Федір та приїде Даринин батько та й одірве їй косу. У них знаєте, як за це. Алеж вона невинна. Ви винні.

Микола: Я винен? Чим? Дозвольте....

Маруся: Будь ласка! Не прикидайтеся дурником!

Юрій: Марусечко, що за вирази!... Тиж тее... як його... заміжня!

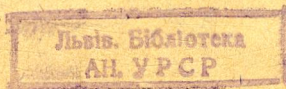
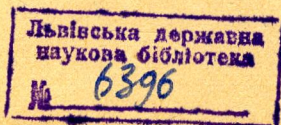
Маруся: Та відчепись ти від мене, зі своєю заміжною! Я люблю завжди казати правду й вам, Миколо Василичу, скажу, що це дуже негарно з вашого боку. Дарина ще зовсім дівча, а ви її з пуття звели, славили, а тепер і відкручуєтесь!

Микола: Я не розумію, яке ви маєте право втручатися... Це вас цілком не торкається.

Маруся: А вас торкалося, коли ви втручалися та повчали мого крокодилку, щоб він зі мною не одружився? Та тільки не на таку наскочили! Ого! Яб хотіла подивитися, як би він крутька дав! Яб його тоді на мотузку, як цапа, потягнулаб до церкви! Тай вас затягнемо, не турбуйтеся, наколи не захочете з доброї волі йти! Опісля самі спасибі скажете! Ви гадаєте, що мій крокодилко, не вдячний тепер судьбі, що зі мною одружився? Спитайте но в нього, хибаж він не щасливий?

Юрій: Дуже щасливий, Марусечко, дуже!

Маруся: Ось бачите! А теж сидів би на самоті, мов якесь опудало, та зубами клянцав! Та ви не уникати, а радіти повинні, що вона ще піде за вас! Пригляньтесь ви гарнесенько,

яка вона молоденька, яка красуня! Я її зараз приведу! (Біжить до кухні).

Микола: Залиште, я вас прошу! (Маруся побігла). Я не розумію, яке вона має право втручатися... Це неввічливо... це...

Юрій: Молодість, Миколочку!.. З запалом вона!.. Знову ж, довідалася вона про все й не хоче дати дівчину, так би мовити, свою сестру, скривдити...

Микола: І відкіля це вона про все так раптом довідалася?

Юрій: Ну, це вже в них, у жінок, нюх такий, — докопаються, нічого не сховаєш. А можеб й справді ти, Миколочко, того... як його... одружився? Воно, знаєш, гарно... молодесенька дружина... того... як його... не зіпсута... Маруся її відполірує для тебе... та вона що до цього, так хутко... через місяць два, так хвіст від сукні відкидатиме, що аж ну! Не вглядиш, як і село вилетить з голови. А то що за життя самотньому — подумай!

Микола (глушливо): Ну, безперечно! Нема кому пантофлем бити!

Юрій: Щож з того, що пантофлем... Наколи це й буває так цеж не щодня. Знову ж пантофелька малесенька, рученятка гарнесенькі. За те, як ціми рученятками обійме, ух!.. (Зачинив очі). Женися Миколочко, послухайно мене, слово чести, опісля нераз спасибі скажеш! Тай моральний обов'язок, як ніяк, треба виконати. Всеж таки ти... наколи вже так скоїлося... як його... до неякої міри навіть зобов'язаний... А те, що вона з села, так це дурниці. Воно навіть знаєш ліпше. Нероспаскуджена, життя не знає... Така від тебе й на крок не відійде, так буде все тобі у вічі заглядати. Для неї ні балів, ні маскарадів, нічого не потрібно. Сидітимуть тут з Марусею, як пташки в кубелочку, та нас пісеньками своїми звеселятимуть. А в літку звеземо їх до маєтку...

Микола: Та воно безперечно... одному вічно... сумно...

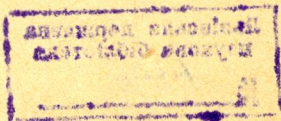
Юрій: Ще й як сумно! Ото сидиш ти цілісенький день над книгами й ніхто тебе не приголубить... А тут тобі раптом підбіжить з позаду чортенятко таке й цмок, цмок тебе... а вона ж, Дарина, гарнесеньке чортенятко... О, наколиб не Маруся, яб сам за нею приволокнувся! (Входить Маруся, тягнучи за собою Дарину, одягнену в капотик).

Маруся: Алеж погляньте, якаж вона гарнесенька в капотуку!

Дарина (кланяючись): Добридень!

Юрій: Добридень, Дариночко, добридень! Дивись но, яка пишна!

Маруся: Треба також косичку росплести. (Росплела Дарині косу). Га? Гляньте яка розкіш! Миколо Василевичу, прошу зараз же освідчитися!

Микола: Марусю, я вас уклінно дуже прошу заспокоїтися й не втручатися в чуже життя. Дозвольте мені самому... (Входить Федір).

Федір: Добридень! (Всі остовпіли).

Юрій: Це ти Федоре? Того... як його... повернувся?

Федір: Повернувся. Дарино, іди до кухні, батько там приїхав..., нареченого тобі на селі знайшли.

Дарина: Га-а?

Маруся: От так штука!

Микола: Якого нареченого? Що це за нісенітниця? Що за дурниці ви Федоре кажете?

Федір: Якій там пане дурниці!.. Дівчина доросла, одже слід і замій йти.

Микола: Це вас не обходить! (Кричить). Ідіть звідця, кажу вам.

Федір: Та що це ви пане? Я піду... Я ось тільки по Дарину ввійшов... Чогож ви гніваєтесь... Я зараз і піду собі.. Дарино, іди ж но до батька. Чого стовбичиш, немов ворона гаву відчинила. Хутко іди! (Пішов. Дарина іде до кухні).

Маруся: Дарино не йди, чого?

Микола: Юрку! Чи ви Марусе... (Хвилюється). Будь ласка побалакайте... передайте їм.. що Дарина.. ну, розумієте... одже скажіть... (Кричить): Просто женіть тих наречених в потилицю! До чорта! Я сам одружусь з Дариною! (Втік).

Маруся: Ага, старий пугач перелякався!..

Юрій: Марусе! Ти ж того... як його...

Маруся: Одружена? Знаю! А на слідуючому тижні й Дарина буде одружена! Слава! Танцюй крокодилку! Дариночко, та танцюй же!

Дарина: Еге, як би батько часом не похрестив, як довідається.

Маруся: Дурна! Ха-ха-ха! Алеж наш професор, професор! Як розійшовся! Молодець Федір! Своєчасно знайшов нареченого! Дариночко, моя мила, яка я рада за тебе! Професоршою будеш! Сла-а-ва-а! Тра-та-та! Тра-ля-ля! Тра-ля-ля! (Танцює разом з Дариною, крутячи її навколо себе).

Юрій: Ах ви, козочки, козочки! Бач, як вибрикують! (Починає й сам підтанцьовувати). Тра-ля-ля! Тра-ля-ля!

З А В І С А.

ДІЯ III.

„Назвався грибом, лізь у кіп“.

Кімната I-ої дії. На канапі лежить Маруся й читає книгу. Біля вікна сидить Дарина. Обидві в світлих сукнях і в कुделях зачіска. Павза.

Маруся: Доро, тобі сумно?

Дарина: Сумно.

Маруся: І мені сумно. (Павза). А які ж ми тепер з тобою поважні пані! Я генералова, а ти професорова. А правда поважні?

Дарина: Так.

Маруся: Ти задоволена, що зробилася такою поважною панею?

Дарина: Ет, є чим бути задоволеною! Та як би я знала, то ліпше за свинопаса віддаласяб, хоч би на волі жила! А тут немов царівна в зачарованім замку. Одягнули в шовкові сукні та мережева тай сиди під колодкою.

Маруся: Ти маєш рацію. Наші дідугани засадили нас, мов птиці до клітки тай тримають. (Павза).

Дарина (співає сумну пісню відповідну настроєві, а потім плаче). Усі радіють, веселяться, живуть, а нас начеб то живими поховали, що й людей не бачимо!

Маруся: Не плач, а то й я зареву! (Теж плаче).

Дарина: Підеш до саду, там небо і земля, земля та небо, та паркан навколо. Опріч котів нікого й не видко.

Маруся (плаче): І нікого до нас не пускають! А наколи й приходять, так такіж мухомори як і наші чоловіки. Хоч би один юнак був серед знайомих! Ох, як мені остогидли оці огидні дідугани! Це все мама винна! Це вона мені порадила піти за крокодила. Іди, каже, він багатий! А яка радість з того богацтва? Старого, каже, легко за носа водити. Егеж, чорта лисого водиш мого кродила! Він так і чигає за тобою!

Дарина: І мій теж.

Маруся: Ти тільки подумай! Я навіть до дому не можу часто їздити, бо злоститься. У мого брата багато товаришів буває, студентів, так от він і злоститься.

Дарина: Ось так і промине вся наша молодість за ціми розмальованими стінами! Ні радощів, ні веселощів! Тай моїх рідних не дозволяє закликати. Навіщо, каже, вони тобі? Як на віщо, коли тільки з ними й відведеш душу! Про село побалакаєш, про все. А він дирчить, навіть коли з дядьком Федором балакаю.

Маруся: Ні, до чорта! Я більше так не можу жити! Досить! Та що це таке справді? Ховають нас від світу немов яких турчанок! В театр повезуть, в зачинену від людей

льожу посадять. На прохід підеш, так ані на крок самих не відпустять, увесь час плентаються позаду немов два хвости! Господи, хоч би вже скорше вмерли! Тоді б ми з тобою, Дариночко, віддалися б за старшин. Чи правда? Грошей вони нам багато залишать..

Дарина (сумовито): Ні за якого дідька яб не пішла! Ну їх до біса! Самітній значно ліпше жити!

Маруся: Е, не кажи, Дариночко, самітній сумно! Ні, мати молодого чоловіка гарно... Ах! (Зітхнула. Павза). А знаєш що? Давайно їх отруймо!

Дарина: Кого?

Маруся: Таж наших дідуганів!

Дарина: Повісять.

Маруся: А може не повісять? Може попадемо до гарного судді. Ми йому оповімо, що вони нам остогидли, що вони нас нікуди не пускали, — він нас і увільнить.

Дарина: Навіщо на душу гріх брати? Смерть прийде — самі помруть.

Маруся: А може вона про них і забула! От вони й вештатимуться тут ще років зі сто.

Дарина: Твій хоч добрий та веселий! А мій тільки й знає, що ходить та дирчить, як та стара свекруха. І те не так і це не так і оте не довподоби! А вже з тим пристойним поводитися так уже в печінках сидить. Господи! Тільки й чую: не так сіла, не так піднесла, не так ложку тримаю, — а щоб ти луснув!

Маруся: Ну, це вже ти сама винна! Навіщо ти йому дозволяєш так з собою поводитися? Він тебе з ранку до вечера муштрує, мов якусь дівчину, а ти мовчиш! Загрима-лаб на нього гарненько, що це за свинство!

Дарина: Ой, здається, більш не витримаю! Почуваю, що вже терпець уривається! Ось тепер ще його сестра приїхала, так у два батого почали вчити.

Маруся: Дійсно, вони тебе з ранку до вечера муштрують.

Федір (входить): Маріє Григорієвно, вас до телехвону кличуть

Маруся: Мене? Певно брат, або мама. (Пішла. Федір теж іде).

Дарина: Дядьку, зачекайте! Чого це ви зі мною ніколи й не побалакаєте?

Федір: Та про щож мені, з села, балакати? Яка вам користь з моїх балачок? Тепер вам більш треба зі шляхетними балакати, щоб тону шляхотного в них навчатися!

Дарина: Ох, цей шляхотний тон мені остогиднув. Повішуся я, здається, ось що!

Федір: Ах ти дурна, дурна! Та хибаж з такого життя вішаються! Тобі треба Богу дякувати, що він тобі післав

таку долю, а вона таке верзе! Цеж тобі не жарт, така людина, поважна, багата! Ти за його спиною живеш немов королева в палацу!

Дарина: Та розумієш, дядьку, страх сумно мені тут!

Федір: А тиб книжки читала! До саду б на проходку пішла! А то сидіти цілісенський день та в вікно дивитися, певна річ, що буде сумно!

Дарина: Та я в книжках нічого не розумію. Почну читати тай хочеться спати. А в саду що цікавого? Навколо паркан, через який й нікого не видно. Хоч би гойдалку зладналиб!

Федір: Дивіть но, хиба ти маленька?

Маруся (вбігла): Дариночко! Зараз мені телефонував брат, що в них після завтра аматорська вистава, а опісля танці. Запрошував нас з тобою. Обовязково, Дариночко, поїдемо! Нові сукні маємо, а там завжди так весело, що розкіш! Я зараз піду скажу крокодильові. Наколиж він тільки почне перечити та не пускати, то я йому такий тарарам влаштую, що йому й не снився! Федоре, чи ви не знаєте, де він?

Федір: В саду, квітки поливають.

Маруся: Ага! (Іде й зупиняється). Слухайно Дариночко, та й ти теж своєму грибові скажи, що ти обовязкого поїдеш на цю вечірку. Чуєш? (Побігла).

Федір: Ти її поменше слухай! Бачиш яка вона сорока! Ввічливо та тихо скоріш діло поладнаєш.

Микола (входить): Ви що тут, Федоре, робите?

Федір: Приходив Марію Григоровну до телехвону кликати.

Микола: Гаразд, ідіть! (Федір пішов). Я тобі дивуюся Доро. З Федором ти ось можеш цілі дні про ріжну нісенітницю балакати, а зі мною чи з Ганною ти й п'яти хвилин не всидиш. Зараз же вимовляєшся і зчезаєш. А проте, як ти до цього часу не можеш зрозуміти, що тобі необхідне оточення не наймитів, а людей інтелігентних. Дивись, аджеж ми з тобою одружені вже декілька місяців, увесь час я напружено працював над тобою, намагався тебе перевиховати, хоч трохи відполіровати. І щож? Хибаж я можу похвалитися успіхом? Ні! А чого? Того, що тебе ні що не цікавить, нічого ти не хочеш навчитися. Кажу отверто: не хочеш! Бо наколиб ти хотіла, ти така ще молода, що тиб могла цілковито переродитися під моїм впливом, на що я розраховував, коли одружувався з тобою. І раптом бачу, що ти цілковито небажаш навчитися навіть те, що найнеобхідніше. Ти, наприклад, до цього часу ще не навчилася гарно подавати руку не вмієш, як слід, поводитися з ложкою та вилками. А коли я чи сестра роблять тобі завваження, то ти їх повз вуха пропускаєш. Вчора наприклад тобі Ганна робить необхідні завваження, як належить поводитися в товаристві, а ти в той час

на весь рот позіхаєш. Сама погодься, що це непристойно, що це нарешті обурююче! І я тобі поважно кажу, Доро...

Дарина (різко): А я тобі ось що скажу: іди ти до бісового батька!

Микола (остовпів): Що-о-о?

Дарина: Те що чув! Осточортіли ви мені з вашою наукою! Що це я справді, собачка вам якась чи що, що ви мене цілісенський день муштруєте? Не так сіла, не так зіла, не туди ногу поставила. Та ну вас до біса!

Микола: Доро!

Дарина: Що це я справді постолом борщ їм чи що, чи повз стілець сідаю? Їм як усі люди їдять, та й сиджу як усі люди сидять, якого ще вам дідка треба?

Микола: Що за вирази? Фу!

Дарина: Ще й не таких дочекаєтеся, наколи будете до мене з ранку до вечера чіплятися! Я мовчу, мовчу, та як почну цих учителів обкладати на загальній усім зрозумілій мові то й небу парко стане! Тай сестрі своїй довгохвостій, перекажіть, щоб вона краще до мене більш не чіплялася, бо вилаю так, що її грець ухопить! Має собачку, хай її й вчить через патичок плигати...

Микола: Я тебе прошу бути більш ввічливою й так не висловлюватися про мою сестру!

Дарина (grimнула ногою): А я тебе прошу не горлати на мене! А то стережись, тепер уже я стану тебе муштрувати. Не подивлюся, що ти вчений, пан професор! А візьму оцю парасольку... (Схопила парасольку. Микола Василевич з переляку відступає)... та як почну тебе нею товкмачити, тільки закрихтиш! Сили вистарчить, так накладу, що нових віників не забудеш!

Микола: Та ти з глузду зїхала?

Дарина: Ні, не з глузду зїхала, а за глузд хочу взятися. Що це, ти гадаєш, що, як селянську дівчину за себе взяв, то я тобі й мовчатиму? Е, ні, голубчику сизий, зачекай но трошки, а дзуськи! Ось тобі мій наказ: щоб від сьогодні всяке навчання та вчителі до біса! Кохай таку, яка я є! Та я й не гірш від вас зі сестрою! Дивисьно, старі гриби, все їм негодиш! Рідних моїх, щоб ти не смів більш з дому гнати. Бачив раніш, що не на княгині женишся, а на дівчині з села, одже нема чого тепер моєї рідні соромитися! Під колодкою теж більш сидіти не буду! Щоб і до мене ходили знайомі й я в них буватиму! Коли тобі не довподоби, сиди в дома, сама ходитиму. Після завтра ми з Марусею хочемо поїхати на студентську вечірку. Так отже, щоб жадних балачок не було, що тобі ніколи, та що ти не маєш вільного часу. Не маєш часу, сиди в дома, без тебе поїду.

Микола: Сама поїдеш, Бог зна куди?

Дарина: Дурниці! Не в ліс, не з'їдять мене там. А то, дивись но, одружився, тай тримає немов порося в мішку. Світу Божого не бачу! Вчився, вчився, а ось розуму й бракує зрозуміти, що молода жінка не може так сидіти. Сам свою молодість прожив, тай напевно не дуже тихо, тепер тобі окрім книжок нічого не потрібно, — гадаєш, що й я так сидітиму! Дзуськи! Ні, голубчику, я ще молода, хочу радощів, а ти мені заважаєш жити!

Микола: Боже мій! Що ти кажеш, подумай! Дора!

Дарина: Кажу те, що слід. А наколи тобі мої балачки не до вподоби, то до бісової матері. Готуй пашпорт, я завтра іду на село до своєї рідні. Одже так ти й запиши на своєму освіченому носі! (Пішла).

Микола (один): Так! Так! (Тяжко зітхнув і сів у кутку, схиливши голову. Велика павза. Раптом чується дуже піднесений голос **Марусі**).

Маруся (за сценою): Що? Не пустиш? Мене? Не пустиш? Та я тобі очі з лоба видеру! (Вбігає **Юрій Василевич**, а за ним **Маруся**. Не бачать Миколи Василевича)

Юрій: Марусечко, схаменися, ти збожеволіла! (Відмахується й відступає. Маруся веде наступ).

Маруся: Ах ти крокодилю шевериногий! Та я тебе до крові всього подрапаю!...

Юрій: Марусечко, та я....

Маруся: Мовчи! (Топоче ногою). Стара ти халява. Одружився з молододою тай гадаєш, що я тобі сидітиму, мов сардинка в пушці! Та чи ти розумієш, що я молода ще, не те що ти, таке старе опудало, я хочу жити! А ти мені заважаєш! Ти хочеш мене мов ту черницю серед чотирьох стін зачинити, егоїсте негідний, щоб на мене ніхто й не подивився! (Кричить і плаче).

Юрій: Марусечко, та я....

Маруся: Мовчи! Цього не буде! Чуєш! Скорше я тебе шевериноного крокодила отрую! Заріжу, застрілю! Або вночі через паркан утечу, так це ти й памятай, крокодилю старий! (Побігла).

Юрій: О, Господи Боже! (Сів з другого боку, ледве що не плаче).

Микола: Так то, брате, дожили!

Юрій: Ох!... Це ти Миколочко тут?

Микола: Я.

Юрій: Чув?

Микола: (зітхнувши): Чув.

Юрій: Що ж ти тут вдієш?

Микола: Нічого брате не вдієш, нічого!

Юрій: Алеж дивись, як вона ображає: „крокодиль старий, „отрую“ кричить, „застрілю“...! Ти тільки Миколочку подумай, які слова! (Плаче).

Микола: А так, так! (Павза).

Юрій: Миколочко, якже ж бути! Ти ось людина з твердою незломною вдачею, розумний! Тиб до цього безперечно не допустив, а я ось бачиш.... порадь же мені!

Микола (різко): Ти дай мені, будь ласка, святий спокій! Який я там у дідька розумний та твердої вдачі! Обидва ми з тобою ганчірки, йолопи, осли старі! Так нам і треба, котюзі по заслугі! Не бери за себе дівча! Слід нас бити, щоб аж шкіра лускалася й битимуть вони нас, зачекай, битимуть!

Юрій: Та мене вже била та й не один раз!

Микола: На мені теж сьогодні ледве що оцю парасольку не зломил!

Юрій: Хиба? Гм.... Дивно! Невжеж Дарина? Дивно.... така поцтива, тиха!

Микола: Еге, тиб глянув на цю тиху!

Юрій: Дивовижна річ! Та за щож це вона тебе так?

Микола: За теж саме, що й тебе.

Юрій: Та невжеж і її теж на баль закортіло?

Микола: Та й за баль. Взагалі вимогає, щоб я не обмежував її волі, бо в противному разі піде від мене.

Юрій: А що ти думаєш? І піде, слово чести, піде! Обидві втечуть! Покинуть нас старих тай знайдуть собі молодих!

Микола: А що найбільш над усе прикро, що яж її кохаю, міцно кохаю!

Юрій: А ти гадаєш, що я своєї Марусі не кохаю? Та мені легше з життям попрощатися ніж з нею!

Микола: Ну, так ось і терпи та зноси за це, старий осле: Тебе битимуть, поневірятимуть, а ти все зноси!

Юрій: І прийдеться зносити, нічого Миколочко не вдієш.

Микола: Та зрозумій же, що це огидно!

Юрій: Щож вдієш? (Павза). А на баль таки прийдеться, Миколочко, їх пустити. (Павза). У Марусі є брат, студент, нехай инколи з товаришами в нас зберуться. Можна буде запросити племянників, Юрка та Олексу. Нехай вже побавляться та потанцюють...

Микола: Так, так. А ми з тобою два старих осли сидітимемо весь час у куті та власне чоло обмацювати.

Юрій: Ну, щож Миколочко, нічого не вдієш! Вони порядні дівчата, чесні. Безперечно, що їм сумно, щой казати! Молодість, аджеж вони зовсім молоденькі дівчата, а ми з тобою, Миколочко, вже того.... як його, старцуні... а їм поскакати хочеться й все таке.... як його.... розваги... А де вже нам... будемо доглядати за ними....

Микола: Я саму Дарину на цей дурний баль не пушу!

Юрій: На віщо ж саму? І я свою Марусю одну не пушу. Як жеж це можно? Обовязково й самі з ними поїдемо.

Микола: Так ось тобі й пташечки в кубелечках! Не багато вони всиділи!

Юрій (зітхнув): А хтож міг це знати? Хай вже, Миколочко, бавляться! Поступимося! А тож можуть і зовсім улетіти! (Павза, сидять похнюпившись).

Маруся (за сценою): Гей ви, мухомори! Де ви там поховалися? Ідіт но сюди!

Микола: Це... нас кличуть?

Юрій (зітхнувши): Нас!

Микола: Щож, брате, ходімо! (Юрій Василевич тихо, покірливо, підвівся. Ідуть).

ЗАВІСА:

Маємо на складі у невеликій кіль- кості слідуючі театральні п'єси:

Ох, нелюби двох —	1'60
Москаль Чарівник, комедія	1'20
Капраль Тимко, комедія	1'50
Поступовий жених	1'20
Комедія із-за рос.-яп. війни	0'60
Реєнтий Авакум	0'60
Підгіряне,	1'50
Хто винен	1'00
Св. Николай на Руси	0'80
Гей на Івана	0'80

(Це передвоєнні видання М. Білоуса в Коломиї. Запас дуже обмежений. Хто хоче мати пов. книжки, мусить замовити
сейчас, бо небавком наклад буде вичерпаний.)

Через наше В-во можна замовляти:

Образи Пимоненка: Похід на війну і Поворот з війни.
(по 12 зол. за пару).

Медаліони з бюстом Шевченка і Франка, по 6'40, 8 00
і 10 зол. за пару.

Через В-во Р у с а л к а

Львів, Куркова 10.

до набуття слідувачі театральні песи:

1) М. Васильків: „Де Бога нема“ песа на 1 дію.	Зл. 080
2) М. Кропивницький: „Вій“ комедія на 5 дій з партитурою.	1200
3) Мидловський: „Капраль Тимко“ мельодрама на 5 дій з нотами.	5—
4) І. Франко: „Захар Беркут“ драма на 4 дії.	2—
5) І. Федорак: „Депутати до Відня“ комедія.	060
6) Тогож авт.: „Побережники“ комедія.	060
7) Шатковський: „Кума Марта“ драма 5 дій.	2—
8) Мартиневич: „Потерчук“, 5 дій.	150
9) Тогож авт.: „Міщане“, 5 дій.	150
10) Тогож авт.: „Гріхи молодости“ комедія.	2—
11) Тогож авт.: „Трьох о виборі“ комедія.	2—
12) Б. Грінченко: „За батька“ драма 5 дій.	250
13) С. Бела: „Поцілунок Юди“ 4 дії.	2—
14) В. Герасимович: „Мамона“ песа на 5 дій.	150

Книжки різного змісту:

Клим Поліщук: „Гуляйпільський батько“	2—
Клим Поліщук: „Жертва“,	2—
Олесь Бабій: „Гнів“, новелі	2—
І. Шимонівич: „Історія політ. економії“	3—
М. Гоголь: „Тарас Бульба“	2—
А. Чайківський: „Малолітний“ повість	2—
Тогож автора: „Панич“, повість	5—
Ю. Минкевич: „Англійський самонавчитель“	3—
„Торбина сміху“ — жарти і дотепи	150
„Распутін — Чорний дух Росії“	2—
„Радник жениться“ повість	180
М. Голубець: „Люди і блазні“ повість два томи	6—
„Австрія й Габсбурги“ трагедія австр. династії	3—
Пригоди запор. скитальців“ повість з козацьких часів	4—
„Кужіль і Меч“, істор. повість	4—
„Бен — Гур“, повість з часів І. Христа	4—
„Слідами новітніх запоржців“ — споми́ни з 1918 р.	4—
„Криваві сліди“, опов. з визвольної війни 1918 р.	4—
Пластовий п ванник	3—
Правила доброго поведення	3—

Висилається лише за готівку. ————— Адреса для замовлень:

В-во „РУСАЛКА“ Львів, Куркова 10.

„Театральна Бібліотека“

випустила досі слідуючі пєси, які можна набути
в Редакції „РУСАЛКА“, Львів, Куркова 10.

1—4	Вичерпане.	
5)	О. Вабій: „Воєнна любов“, жарт на 1 дію зі співами	0:60 „
6)	І. Сургучев: „Осінні скрипки“, драма на 5 дій, переклад І. Стадника	1:50 „
7)	Микола Айдарів: І. „Фіцлі—Пудлі“, жарт сценічн. на 1 дію; П. Побреженька про 3 ловців.	0:40 „
8)	Вичерпане.	
9)	Леонід Андрєєв: „Життя Людини“ („Жизнь Человѣка“), драма, в перекладі Федора Дудка.	1:50 „
10)	І. Стадник: „Він не заздрівний“, жарт на 1 дію.	0:80 „
11)	А. П. Чехов: „Медвідь“, шутка на 1 дію.	0:50 „
12)	М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана Купала“, 1 дія	0:40 „
13)	Вичерпане.	
14)	В. В. Білібін: „Драконі“, жарт на 1 дію	0:40 „
15)	М. Степняк: „У Різдвяну Ніч“ сцен. карт.	0:60 „
16)	Ф. Дудко: „Гріх“, драм. карт. 1 дія	0:30 „
17)	В. Самійленко: „У Гайхан Бєя“, 2 дії	1:20 „
18)	„Сатана в бочці“, комедія зі співами, 1 дія.	0:50 „
19)	В. В. Білібін: „Танцюрист“, комедія, 1 дія	0:50 „
20)	Фр. Аляхнович: „Пташка щастя“, 3 дії	0:80 „
21)	Нікорович: „Ніч новоженців“, 1 дія	0:30 „
22)	О. Мірбо: „Злодій“, 1 дія	0:50 „
23)	А. П. Чехов: „На битому шляху“, драма, 1 дія	0:50 „
24)	М. Майно: „Гордість“, сценічна карт. 1 дія	0:30 „
25)	У. Бєлевичєва: „Не всі дома“, комедія 1 д.	0:50 „
26)	Сатирично-гум. Монольоги, часть II.	0:60 „
27)	Тріст. Бернар: „Одинокий вломник на селі“ комедія на 1 дію	0:40 „
28)	Чебишева-Садовський: „Ялинка“, різдвяна пєса на 1 дію	0:40 „
29)	Іос. Баффіко: „Дві поради“, комедія, 1 дія.	0:60 „
30)	Лєв Лотоцький: „Людські язика“, комедія	0:60 „
31)	„Жонатий Мефістофель“, фарс на 3 дії	1:50 „
32)	Я. Іордін: „Сирітка Хася“, драма, 4 дії.	1:50 „
33)	К. Поліщук: „Тривожні душі“ пєса на 3 дії	1:50 „
34)	В. Білібін: „І ї недуга“, комедія 1 дія	0:60 „
35)	Трістан Бернар: „Примхи долі“ комедія на 1 дію.	0:60 „
36)	Л. Андрєєв: „Дні нашого життя“ пєса на 4 дії в перекладі О. Вабія	1:50 „
37—38)	Вичерпане.	
39)	В. Мартинєвич: „По коляді“, жарт на 1 дію	0:40 „
40)	Вичерпане.	
41)	С. Калинець: „Сватання в нецках“, жарт на 1 дію.	0:50 „
42)	С. Калинець: „Знахорка Солоха“, сц. к., 1 дія	0:50 „
43)	Вол. Мартинєвич: „Перелєсник“ драма 5 д.	1:50 „
44)	Д. Гункевич: „Жертви темноти“, драма з життя канадійських перселєнцїв	1:50 „
45)	В. Мартинєвич: „Весілля з поправками“, жарт	0:60 „
46)	Клим Поліщук: „Гад. звіринєцький“, драмат. картина в 4 відсл.	0:40 „
47)	Степан Качмар: „Пригоди вчать згоди“ комедія	1:50 „
48)	Вичерпане.	
49)	Д. Гункевич: „Клюб Суфразисток“, комедія з амер. життя 5 дій.	1:50 „
50)	В. Полянський: „Дядько Тарас“, сц. карт. 1 дія (вичерпане).	

- 51) (I—1926) І. Луцик: „Три герби“, комедія на 3 дії . 0'60 „
 52) (II—1926) О. Бабій: „Родинна тайна“, драма на 3 дії . 0'60 „
 53) (III—1926) В. Казанівський: „Чорт не жінка“, жарт . 1'20 „
 54) (IV—1926) І. Зубенко: „Горе баблям“, оперета на 3 дії . 1'20 „
 55) (V—1926) Л. Лотоцький: „Закукурічені тітки“, 3 д. . 1'20 „
 56) (VI—1926) І. Я. Луцик: „Вифлеемська ніч“, сценічна
 ораторія з партитурою . 3'00 „
 57) (VII—1927) Казанівський: „Адамові сльози“ жарт на 1 д. . 0'60 „
 58) (VIII—1926) Гр. Марусин: „Хоч раз його правда“ . 0'60 „
 59) (IX—1926) * * *: „Сатана в бочці“ . 0'50 „
 60) (X—1926) І. Луцик: „Бабський бунт“, народна оперета . 1'20 „
 61) (XI—1926) Гр. Марусин: Хлопський Син“, комедія . 1'00 „
 62) (XII—1926) Дм. Гункевич: „Кроваві перли“, роб. др. . 1'80 „
 63) (I—1927) І. Мисик: „Ролшматоване серце“, фарс-сат . 0'60 „
 64) (II—1927) К. Баранцевич: „Горобчик“, жарт на 1 дію . 0'60 „
 65) (III—1927) І. Мисик: „Остання лекція“ сцен. карт. . 0'40 „
 66) (IV—1927) * * *: „Гаївки“, сценічна картина на 1 дію . 1'20 „
 67) V. І. Чайківський: „Заготила пана втратила Івана“, комедія . 1'20 „
 68) (VI—1927) Нові монологі і деклямації . 0'60 „
 69) (VII—1927) Гр. Марусин: „До сходу сонця“, комедія . 0'60 „
 70) (VIII—1927) І. Я. Луцик: „Перешкода“, 3 дії . 1'20 „
 71) (IX—1927) І. Я. Луцик: „Пещена дитина“, 4 дії . 1'20 „
 72) (X—1927) І. Лисенко-Конич: „Голодний Дон-Жуан“
 жарт на 1 дію . 0'50 „
 73) (X—1927) А. Чужинин: „Периста Красуня“, жарт 1 д. . 0'50 „
 74) (XII—1927) О. Коженьовський: „Верховинці“ . 1'20 „
 75) (I—1929) Гр. Марусин: „Пан писар“, комедія на 3 дії . 1'20 „
 76) (II—1928) А. Фредро: „Які хорі, — такі доктори“, ко-
 медія на 1 дію в перекладі Й. Стадника . 1'20 „
 77) (III—1928) М. Старицький: „Яковбасата чарка“, . 1'20 „
 78) (IV—1928) М. Омелянець: „Лихо з жінкою, лихо без
 жінки“, комедія на 1 дію . 0'60 „
 79) (V—1928) П. Карпенко: „Заручини по смерті“,
 комедія на 2 дії . 1'20 „
 80) (VI—1928) І. Тогобочний: „Мати наймичка“, драма, 4 д. . 1'20 „
 (Ноти до співів 1 зл.)
 81) (VII—1928) Гр. Марусин: „Мовчи язичку“, комедія, 1 дія . 0'60 „
 82) (VIII—1928) Сучасний: „Пильнуй своєї хати“, жарт . 0'60 „
 83) (IX—1928) В. Крижанівський: „Веселий вечір“ . 0'60 „
 84) (X—1928) Д. Гункевич: „Панські примхи“ жарт на 1 дію . 0'50 „
 85) (XI—1928) І. Я. Л. „Вертеп“, різдв. сцен. карт. . 0'50 „
 86) (XII—1928) Д. Весняний: Товариські гри й забави . 1'20 „
 87) (I—1929) Татусь на відпочинку“ жарт на 1 дію . 0'60 „
 88) (II—1929) „Шалена молодичка“, комедія на 3 дії . 1'50 „
 89) (III—1929) С. Белая: „Старі гріховодники“, трагікомедія, 3 д. . 1'20 „
 90) (IV—1929) О. Цюк: „Замотана справа“ жарт на 1 дію — . 0'80 „
 Опріч вище згаданих видань „Театр. Бібліотеки“ можна
 набути в нашій редакції слідуєчі пєси:
 1) І. Наумович: „Знімчений Юрко“, комедія . 0'60 „
 2) І. Трембицький: „Ціко сват“, комедія, . 0'80 „
 3) Н. Болкот: „Маркеранти“, шутка 1 дія . 0'60 „
 4) Тогож автора: „Пропав бефердерунок“, . 0'60 „
 5) А. Чехов: „Ювилей“, комедія . 1'60 „
 6) А. Франс: „Чоловік, що одружився з німою“, . 1'60 „
 7) Л. Андрєєв: „Прегарні Сабинянки“, комедія-сатира . 1'60 „
 8) Даниєль Ріш: „Відвідини“, комедія, 1 дія . 1'60 „
 9) Чебинева-Садовський: „Самотній улісі“, 1 дія . 0'40 „
 10) Галина Орлівна: „Князівна жаба“, діточа пєска . 0'40 „
 11) Тойж авторки: „Христова ялинка“, 3 дії . 0'40 „
 12) М. Васьків: „Жєних з міста“, жарт на 1 дію . 0'80 „
 13) М. Васьків: „Де Бога нема“, сцен. карт. 1 дію . 0'80 „

PL 6.396y